Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 172. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, SEPTEMBER 10, 1996. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 10-го ВЕРЕСНЯ 1996 р. Ч. 172. РІК CIII.

Затверджено Раду безпеки і оборони України

Київ (Р. Р.). — Президент України Леонід Кучма своїм указом зліквідував Раду національної безпеки при Президенті України і створив замість неї Раду національної безпеки і оборони України. Затверджено також тимчасове положення про новостворену Раду до ухвалення Верховною Радою України відповідного закону.

Раду національної безпеки і оборони України очолив Президент Кучма. До її складу увійшли: прем'єр-міністер України Павло Лазаренко, секретар Ради національної безпеки і оборони України Володимир Горбулін, голова Державного комітету кордону Віктор Банних, міністер юстиції Сергій Головатий, міністер економіки Василь Гуреєв, міністер фінансів Валентин Короневський, міністер охорони довкілля Юрій Костенко, міністер внутрішніх справ Юрій Кравченко, міністер оборони України Олександер Кузьмук, міністер машинобудування, військо-промислового комплексу і конверсії Валерій Малєв, голова Служби Безпеки України Володимир Радченко, міністер закордонних справ України Геннадій Удовенко.

Рада національної безпеки і оборони України є координаційним органом з питань національної безпеки і оборони при Президенті. Її завдання — забезпечити єдину державну політику в питаннях безпеки і оборони, аналізування ситуацій та визначення необхідної стратегії, комплексна оцінка і прогнозування, плянування заходів оборони і багато інших завдань.

У засіданнях ради може брати участь голова українського парляменту. Керівники центральних органів виконавчої влади та інші особи можуть брати участь з правом дорадчого голосу під час обговорення особливо важливих питань. Рішення приймають члени ради простою більшістю голосів. Фінансування здійснюється за рахунок бюджету.

ГРИВНЯ ЗМІЦНІЛА

Київ. — Нова валюта України — гривня — на четвертий день грошової реформи зміцніла щодо доляра в пунктах обміну валюти на вулицях столиці від 1.70 до 1.65 гривні за доляр, повідомило 5-го вересня аґентство Ройтерс.

Один із київських продавців валюти сказав, що день перед тим в столиці не було зовсім попиту на доляри. Багато українських громадян поспішають придбати нову грошову одиницю перед тим, як карбованець вийде з обігу 16-го вересня.

На українській міжвалютній біржі курс гривні, за яку дають 100,000 карбованців, залишився незмінним — 1.76 гривні за доляр.

Біля половини обмінних пунктів були все ще зачинені і це сприяло подорожчанню гривні.

Національний Банк України заявив, що ліквідує ті пункти обміну валюти, які не працюють.

Карбованець все ще використовується у крамницях, але гривня поступово починає переважати.

Ірак також вдається до ракет

Вашінґтон. — В інтерв'ю для телекомпанії Сі-Ен-Ен секретар Департаменту оборони Віллям Перрі сказав, що коли Ірак спробує відновити знищені американськими ракетами засоби протиповітряної оборони на півдні країни, то ЗСА „знову застосують силу".

В. Перрі ствердив, що після ракетної атаки проти іракських протиповітряних комплексів американські літаки вже можуть цілком безпечно контролювати зону, заборонену для летів іракських військово-повітряних сил.

В неділю, 8-го вересня, для цієї ж телекомпанії дав інтерв'ю державний секретар Воррен Кристофер. Він остеріг, що Саддам Гуссейн „є людиною непевною і небезпечною, і коли його не спинити тепер, то пізніше зробити це буде набагато складніше".

Директор Сі-Ай-Ей Джан Дойч, виступаючи у Джорджтавнському університеті у Вашінґоні, запевнив, що ЗСА не готували і не готують атентату на іракського президента С. Гуссейна, „бо закон нашої країни забороняє вбивство громадян інших країн за політичними мотивами".

Тим часом в офіційній заяві іракського уряду підкреслюється, що Ірак „продовжить опір американській аґресії, використовуючи законне право на захист свого суверенітету". В суботу іракці обстріляли ракетами американські літаки, які контролювали зону на північ від 36-ої паралелі.

В Ер Ріяді, столиці Савдійської Арабії, відбулася зустріч міністрів закордонних справ арабських держав Перської затоки. У своїй резолюції вони запевнили, що й надалі хочуть зберігати єдність антиіракської коаліції, очолюваної З'єднаними Стейтами Америки,

(Закінчення на стор. 3)

Чечня матиме коаліційний уряд

Ґрозний, Чечня. — Поблизу чеченської столиці, в селі Нові Атаґи, відбулися переговори між представником російського президента Алєксандром Лебедем і лідерами чеченського збройного опору. У висліді переговорів досягнуто домовлення про створення коаліційного уряду.

Виступаючи відтак на вічі в чеченському місті Шалі, А. Лебедь сказав: „Занадто багато горя принесла ця війна, занадто багато забрала жертв, тому ми повині відкласти зброю убік і знайти спосіб мирно розв'язати всі проблеми". Разом з тим він визнав, що не тільки серед чеченців є непримиренні люди, але також і серед росіян не всі підтримують ідею миру і „дехто" хоче силою підкорити чеченський народ. Поряд з А. Лебедем на трибуні стояли члени чеченської делеґації, яка брала участь у переговорах, і найвідоміші командири чеченських бойових формацій. Над площею вітер розвівав чеченські національні зелені прапори, а стіни будинків були прикрашені портретами убитого росіянами героїчного президента Чечні Джохара Дудаєва.

В розмові з журналістами А. Лебедь запевнив, що у найближчий час всі російські війська вийдуть з Ґрозного, а невдовзі по тому почнеться виведення російських формацій з інших районів Чечні.

Віцепрезидент Чеченської республіки Саїд-Гасан Абумуслімов повідомив, що президент Яндарбієв погодився ввести до складу коаліційного уряду доє членів з промосковського уряду Чечні, яким керував Доку Завгаєв.

Щоправда, сам Д. Завгаєв не тільки не має наміру резиґнувати, але посилено озброює свою „ґвардію". Це означає, що незгоди і напруження в Чечні ще не минули.

НБУ ЗМЕНШУЄ ОБІГ ЧУЖОЇ ВАЛЮТИ В УКРАЇНІ

Київ (Р. Р.). — У зв'язку з введенням в Україні з 2-го вересня ц. р. національної валюти гривні, Національний Банк України підтвердив дію всіх видатних раніше індивідуальних ліцензій на здійснення валютних операцій, за вийнятком ліцензій на право використання чужої валюти під час заплати за товари і послуги на території України. Дію таких ліцензій припинено з моменту введення в обіг гривні.

НБУ підтвердив право оплати послуг чужою валютою тільки українським і закордонним авіяційним компаніям. Всі інші, в тому числі туристичні, готельні, забезпеченеві і транспортові організації позбавлені права надавати послуги за чужу валюту.

Курс національної валюти визначатиметься за результатами торгів на Українській міжбанківській валютній біржі. Купівля-продаж готівки чужої валюти здійснюватиметься за офіційним курсом НБУ з відхиленням не більше, ніж на 10 відсотків, включно з комісійною винагородою.

Чужа валюта, що є власністю громадян, не вилучатиметься і не обмінюватиметься на гривню в примусовому порядку.

Збережено порядок обов'язкового продажу 50 відсотків валютних надходжень резидентів на міжбанківському валютному ринку України. Відсотки на залишках валюти депозитних і розрахункових рахунків юридичних і фізичних осіб — резидентів і нерезидентів — нараховується у валюті депозиту та рахунку, або, за бажанням власників рахунків, в українській гривні.

Виплата готівки чужої валюти з рахунків юридичних осіб — резидентів і нерезидентів — дозволяється лише на закордонні відрядження.

Ці правила введено в дію з 2-го вересня 1996 року.

Президент України відвідав виставку

Київ (Р. Р.). — Тут у Палаці Спорту відбулася виставка нових видів техніки, виготовлених в Україні. Зразки своєї продукції привезли підприємці Криму та всіх областей України. Виставку відвідав Президент України Леонід Кучма.

Оглянувши два види автобусів, виготовлених на львівському заводі, Президент дав їм високу оцінку. У Києві вже курсують 185 автобусів „ЛАЗ-52523", а один автобус „ЛАЗ-52075" на 49 місць призначений для обслуговування туристів. Він обладнаний відеозаписом, охолоджуванням і телефоном.

Сподобалися відвідувачам і експонати одеського автоскладального та бородянського екскаваторного заводів, ліфти фірми УКРОТІС тощо.

Ознайомлення з виставкою підняло настрій Президента України. Він сказав, що за останні п'ять років виявилося, що Україна має великий інтелект, науковий, технічний і технологічний потенціял, резерви сировини і чудові землі. Треба лише створити умови, щоб цю техніку могли отримати всі, кому вона потрібна. Виставкою можна пишатися, зазначив Л. Кучма, і ці експонати мають стати нормою в щоденному житті. На запитання журналістів, коли це станеться, Президент сказав, що й сам про це запитує, але висловив певність, що сьогодні люди вже „зовсім не ті, що були п'ять років назад".

Ця торгово-промислова виставка присвячена п'ятій річниці незалежности України і вона засвідчила технічно високий рівень українських виробів.

Виставку відвідав також голова Верховної Ради Олександер Мороз, депутати і урядовці.

О. Мороз прийняв амбасадора Голляндії

Київ (Р. Р.). — Тут у середу, 4-го вересня, голова Верховної Ради України Олександер Мороз прийняв амбасадора Голляндії в Україні Роберта Серрі у зв'язку із завершенням його дипломатичної місії.

Дякуючи за важливу дипломатичну працю, О. Мороз зазначив, що Голляндія є для України „лякмусом у ставленні европейських держав до України". Він також поінформував, що Верховна Рада готує нові законопроєкти, що випливають з нової Конституції України, однак виконавчі структури дещо зволікають з поданням проєктів економічних, наприклад, про обіг цінних паперів.

Р. Серрі сказав, що хоча його місія в Україні скінчилася, але він працюватиме в Голляндії на чолі Управління зовнішніх економічних зв'язків з країнами Східньої Европи і далі сприятиме зміцненню міжпарляментарних зв'язків України і Голляндії. Він просив О. Мороза посприяти відкриттю в його країні дипломатичного представництва України. Р. Серрі висловив переконання, що демократичні перетворення в Україні незворотні.

О. Мороз також зустрівся з федеральним канцлером Німеччини Гельмутом Колем. Під час зустрічі гість зазначив, що „позитивні зміни в українській державі позитивно позначаться на змінах у центрально-східньому реґіоні Европи".

Голова українського парляменту сказав, що досвід Німеччини є важливим прикладом для України, реформування її банкової системи, адміністративного устрою, праці парляменту тощо. О. Мороз позитивно оцінив договірно-правну базу між Україною і Німеччиною і підкреслив важливу ролю Г. Коля як „визначного політика держав світу".

Г. Коль сказав, що і далі виступатиме в Европейському союзі за допомогу Україні в пляні поліпшення економічного обміну з державами ЕС. „Ми, німці, будемо пліч-о-пліч з народом України на шляху забезпечення Україні майбутнього", — запевнив голова німецького уряду.

В Голмделі відбудеться український фестиваль ЗСА

Джерзі Ситі, Н. Дж. (Г. Колесса). — За традицією, у колишньому Гарден Стейт Артс Сентер в Голмделі, Н. Дж., який тепер перейменований на Артс Сентер Банку Пі-Ен-Сі, у суботу, 21-го вересня, відбудеться Український фестиваль ЗСА. У цьому відомому центрі серед інших етнічних груп Україна уже 22-ий рік підряд має можливість ще раз нагадати про себе, своє мистецтво і традиції. Тому важливо, щоб українці багаточисельно прибули на цю імпрезу — адже від кількости гостей у великій мірі залежатиме доля українського фестивалю наступних років.

Програма складена так, що кожен зможе виб-рати для себе щось ціка-вого — тут проходити-муть і спортові змагання, і зайняття для дітей — т. зв. „дитячий куток", і продаж мистецьких виробів та українських страв. Головними ж подіями фестивалю будуть мистецькі виступи аматорських груп під відкритим небом і великий концерт на сцені амфітеатру, який почнеться о год. 3:30 після полудня.

Як повідомили керівники цього концерту Алік і Ліліяна Худолії, до виступів запрошено цікавих виконавців. Отже, перед гостями фестивалю виступлять: танцювальний ансамбль „Троянда" з Канади, інструментальний ансамбль „Черес", бандурист Остап Стахів, вокально-інструментальний ансамбль „Люба й Микола" та дитячий вокальний ансамбль зі Львова „Дивоцвіт". Ціна одного квитка — 10 дол.— включає загальний вступ і на фестиваль, і на концерт в амфітеатрі. Якщо ж придбати квитки наперед, то вони коштуватимуть 8 дол. Тим, хто бажає одержати кращі місця, слід негайно звертатися за квитками до Ярослава Івахіва (908) 369-5164; в день фестивалю квитки можна буде придбати в касах Центру.

Того самого дня почнеться фестивальна вечеря із забавою в готелі „Рамада", дорога 10 захід в Іст Гановер, Н. Дж., початок забави о год. 10-ій вечора. Директор фестивалю — Григорій Гивель.

Японський амбасадор відвідав Крим

Севастопіль. — Амбасадор Японії в Україні Сьодзі Сюедзава здійснив поїздку до Криму, де обговорив з керівниками автономії різні питання починаючи від економічних і закінчуючи культурними, повідомила 5-го вересня УНІАР.

На зустрічі С. Сюедзави із заступником голови

(Закінчення на стор. 3)

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ВИСТАВКА „МЕДИЦИНА В УКРАЇНІ-96"

КИЇВ. — У черговій виставці „Медицина в Україні-96" взяли участь 120 підприємств і організацій України та закордонні фірми. Вони представили фармакологічні препарати, медичну техніку, інструменти, обладнання та устаткування, перспективні праці. Під час візити німецької делеґації в Україну досягнуто домовлення про співпрацю з фірмою „Сіменс" з метою випуску рентґенівської апаратури та виходу української продукції на світовий ринок. Після Києва виставка переїде до Одеси, де в ній візьме участь також Світова Федерація Українських Лікарських Товариств, конґрес якої відбудеться в середині вересня в Одесі.

НАГОРОДЖЕНО ПИСЬМЕННИКІВ

КИЇВ. — У зв'язку з п'ятою річницею незалежности України, указом Президента Леоніда Кучми за визначні досягнення в літературі, активну участь в літературному процесі голову Спілки Письменників України Юрія Мушкетика нагороджено почесною відзнакою Президента України і таку ж нагороду дістав амбасадор України в ЗСА, письменник Юрій Щербак. Звання „Почесний діяч мистецтв України" присвоєно письменникові, секретареві Ради Спілки Письменників України Олегові Чорногузові. У Державному Музеї Літератури України відкрито виставку „Я син народу, що вгору йде", присвячену 140-річчю від дня народження Івана Франка. В експозиції представлено багато документів, речей і фотографій, рідкісні видання часописів, які виходили за часів життя і діяльности І. Франка. Більшість з них представив із власного зібрання франкознавець проф. Федір Погребенник.

ВІДКРИТО ВИСТАВКУ ТВОРІВ Я. ГНІЗДОВСЬКОГО

КИЇВ. — Тут у Музеї Літератури відкрито привезену з Америки виставку творів мистця-графіка Якова Гніздовського. Виставку відкрито за допомогою Американського до-му в Україні. У відкритті взяли участь директор Американського дому Віктор Китастий та аташе ам-басади ЗСА з питань культури Джеймс Сювард. Відкриваючи вис-тавку, В. Китастий зазначив, що в Музеї Літератури досить скромне приміщення для таких чудових картин, але добре, що громадяни України вже мають змогу ознайомитися з творчістю своїх земляків у ЗСА. Розповіли про творчість Я. Гніздовського і директор Національного Художнього Музею, народний художник України Михайло Романишин та Дж. Сювард. Останній доброю українською мовою сказав, що ЗСА гордяться американським мистцем Я. Гніздовським. Америка також горда з того, що вона є відкрита для громадян світу, які мають змогу зробити свою мистецьку кар'єру. Він звернув увагу присутніх, що картини графіки дуже добре виходять і в копіях, тому може мати в себе кожний бажаючий. Проте американський амбасадор Вілліям Міллер має вісім оригінальних картин Я. Гніздовського.

УКРАЇНСЬКО-АНГЛІЙСЬКІ НАВЧАННЯ

ЛЬВІВ. — В рамках міжнародного співробітництва на полігоні Львівщини розпочалися миротворчі українсько-англійські навчання „Козацький степ", які триватимуть до 30-го вересня. Незабаром сюди прибуде і спільний українсько-польський батальйон, який бере участь у навчаннях танкової бриґади Великобританії на території Польщі. Міністер оборони України генерал-лейтенант Олександер Кузьмук і міністер національної безпеки Польщі Станіслав Добжанський зустрілися з державним міністром збройних сил Великобританії Ніколсом Сімпсоном. Сторони обговорили питання дальшого поглиблення тристоронньої співпраці з метою підготови кадрів для миротворчих операцій.

Г. КОЛЬ ЗАДОВОЛЕНИЙ ВІДВІДИНАМИ ОДЕСИ

ОДЕСА. — Одесити зустрічали федерального канцлера Німеччини Гельмута Коля хлібом-сіллю, морем квітів, піснями, привітаннями. Відчувалося, що його приїзд для одеситів є справжнім святом. І це невипадково, адже в місті діє 49 спільних українсько-німецьких підприємств, відкрито кредитну лінію на 250 млн. німецьких марок для фінансування чотирьох сільсько-господарських програм области, ведуться переговори про реконструкцію одеського летовища, у яке німецькі компанії плянують вкласти 80 млн. марок. Для мешканців німецького походження в місті відкрито німецький культурний центр. отож зіґнорувавши німецьку точність, голова уряду Німеччини порушив протокол і затримався в місті на цілу годину довше, ніж було заплановано. І він, і керівники міста висловили взаємне задоволення результатами зустрічей і переговорів.

В АМЕРИЦІ

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 5-го вересня, Сенат відклав до наступного року розгляд справи про призначення демократичного конґресмена з Фльориди Піта Пітерсона новим амбасадором ЗСА до В'єтнаму. Речник Сенатської комісії закордонних справ сказав, що розгляд цієї справи під сучасну пору було б конституційним переступленням точки, яка забороняє призначувати будь-якого конґресмена на новий пост, де підвищено платню під час його каденції в Палаті Репрезентантів.

ЗГІДНО З НАЙНОВІШИМИ опитами переведеними щоденником „Ню Йорк Таймс" і телевізійною мережею Сі-Бі-Ес американська громадськість економічне поліпшення в країні приписує вмілим потягненням президента Билла Клінтона та його Урядові. Громадяни, які є такої думки, також заявляють 2 до 1, що у виборах свій голос віддадуть за Б. Клінтона. Якщо взяти це до уваги, то тоді заклики до виборців Роберта Дола, республіканського кандидата на президента ЗСА у цьогорічних виборах про економічну непевність, не матимуть бажаних успіхів.

У СВІТІ

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 5-го вересня, президент Ізраїля Беньямін Нетанягу строго попередив своїх міністрів країніх правих поглядів про те, що коли їм не до вподоби його рукостиснення з Ясіром Арафатом то їм краще вийти з його Уряду. Це попередження було вислідом деяких голосних нарікань членів його уряду з приводу його зустрічі з Я. Арафатом і публічної його заяви про те, що він дотримає угод підписаних попереднім урядом Ізраїля та продовжуватиме заходи замирення між палестинською владою та Ізраїлем.

ЧИННИКИ ДЕРЖАВНОЇ безпеки Савдійської Арабії повідомили, що затримали з наміром допитувань 40 мусулман-шіїтів, яких підозрівають у причетності до вибуху 25-го червня на військовій мешканевій базі, де загинуло 19 американських вояків. Одначе ці працівники державної служби безпеки не захотіли подати своїх прізвищ, а тому, що попередня інформація заперечувала будь-які затримання запідозрілих у тому злочині, то аналітики уважають її не надто вірогідною.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-0180, e-mail: unaestat@travel.ios.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Історична символіка гривні

Одним з найкращих подарунків, що його отримала Україна у п'ятиріччя незалежности від свого Уряду, без сумніву, є гривня — власна національна грошова одиниця, котра своєю появою перед цілим світом продемонструвала ще один правильний крок на шляху до утвердження незалежности України. Про введення гривні українську громадськість через посередництво засобів масової інформації повідомили в неділю, 25-го серпня, під час святкувань п'ятиріччя незалежности, Віктор Ющенко, директор Національного Банку України, та заступник прем'єрміністра України Віктор Пинзеник. Довгоочікувана власна національна грошова одиниця — гривня стала дійсністю та увійшла в життя держави Україна з днем 2-го вересня 1996 року.

Цей факт став історичною подією серед буднів утвердження української державности та дав народові наступний — після прийняття Конституції — доказ, що Україна прямує правильним шляхом не тільки до свого утвердження, як незалежна самостійна держава, але також до свого належного місця — рівної серед рівних у колі незалежних світових держав.

Гривня, як грошова одиниця, не є для молодої держави тільки економічним засобом, вона для України має особливе значення, бо є тісно пов'язана з історичною традиційністю нашого народу. Своє узвичаєння гривня виводить ще з глибини нашої історії, з княжих часів, коли про її тверду вартість знали не тільки купці, але й володарі багатьох країн тодішнього світу. Гривня — не тільки грошова одиниця, гривня — це нерозривна тяглість історії України, від княжої давнини почерез відновлену Українську Народну Республіку, аж до нашого сьогодення.

Банкноти гривні зі своєю історичною символікою та барвистістю кольорів справляють добре враження на їх власників, а зокрема на тих українців, які довгими роками, а то й цілими поколіннями очікували появи власної грошової одиниці незалежної України. Покищо національна валюта України появилася у семи кольорах такими банкнотами: 1 гривня — темнозеленого кольору, на лицевій стороні банкнота має портрет князя Володимира Великого, а на зворотній — зображення руїн Херсонесу, де він прийняв християнство; 2 гривні — брунатно-цеглястого кольору з портретом князя Ярослава Мудрого на лицевій стороні та малюнком собору св. Софії в Києві; 5 гривень — темносинього кольору, на лицевій стороні банкнота має портрет гетьмана Богдана Хмельницького, а на зворотній — малюнок історичної церкви св. Іллі в Суботові, де колись спочивали тлінні останки Б. Хмельницького; 10 гривень — фіялкового кольору, з портретом гетьмана Івана Мазепи на лицевій стороні та зображенням Києво-Печерської Лаври на зворотній; 20 гривень — сірого кольору, на лицевій стороні є портрет Івана Франка, а на зворотній — Львівський Оперний Театр; 50 гривень — також фіялкового кольору, з образом Михайла Грушевського, українського історика і президента Української Народної Республіки на лицевій стороні та будинком Верховної Ради в Києві на зворотній стороні; а 100 гривень — зелені кольором, на лицевій стороні зображають Тараса Шевченка, а на зворотній — малюнок дзвіниці собору св.Софії в Києві.

В обіг увійшли того самого дня також нові монети України, котрим, чомусь, залишено ще союзне назовництво „копійок". Монети вартістю 1, 2, 5, 10, 25 і 50, на одній стороні викарбувано національний герб України — тризуб у вінку з колосків пшениці та дубового листя, а на зворотній номінальну вартість монети. Монети 1,2 і 5 є срібного кольору, а 10, 25 і 50 — золотого.

Віримо, що з появою національної валюти України розцвіте такою ж барвистістю її економіка, а з нею і добробут її громадян. Символи історичних постатей і пам'яток, що зображають 1,000-річну культуру української землі, сповнять гордістю серця всіх, хто почувається приналежним до цього народу і його культури. Будемо також сподіватися, що в майбутньому наступні банкноти національної валюти України не забудуть зобразити на своїх лицевих сторонах портретів таких хоробрих і славних дочок України як св.княгиня Ольга та Леся Українка.

...Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи"разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Д-р Роман Барановський

ХТО ТАКІ КОМУНІСТИ В УКРАЇНІ

В минулому, за часів СССР, в Україні було два сорти комуністів: націонал-комуністи і інтернаціонал-комуністи. Останні — це типові малороси, сервілісти Москви, які слухняно виконували її накази. Москва їхніми руками весь час нищила українську інтелігенцію, наші культурні надбання, мову, запроторювала українських патріотів до тюрем і концентраційних таборів в сибірських тайгах, під закидом „буржуазного націоналізму", де вони гинули або залишалися вже до смерти. Якщо кому пощастило, то повернувся із знищеним здоров'ям.

Ці інтернаціонал-комуністи виконували юдину роботу, помагаючи Москві у проведенні етноциду, геноциду та інших злочинів супроти українського народу. Наслідки тієї нищівної діяльности і політики відчутні в Україні й досі. А якщо йдеться про Чорнобильську трагедію, спричинену недбальством працівників, а може й цілево здійснену, то занечищення радіяцією великих просторів української землі, рослинного і тваринного світу, сотні тисяч людських жертв, в тому числі дітей, завдадуть Україні і українському народові важких втрат продовж довгих років, а то й віків.

У той час національно свідомі українці в Україні і ми тут, у діяспорі, могли лиш мріяти про визволення і „без надії сподіватись". Багато з нас, усвідомлюючи безвихідне становище, погоджувались з думкою: „нехай вже і комуністична Україна, щоб лиш тільки самостійна і незалежна від Москви".

І ми раділи, коли націонал-комуністи робили спроби протидіяти цій злочинній політиці Москви. На жаль, наші сподівання виявилися марними. Ініціятори спротиву Москві скоро пізнали облудну і підступну політику Москви і, захитавшись у своїй наївній вірі, заплатили своїм життям, як це сталося із визначним діячем, письменником і публіцистом Миколою Хвильовим та визначним членом Комуністичної партії Миколою Скрипником, які покінчили самогубством. Така доля судилася націонал-комуністам і некомуністам-патріотам, над якими у тюрмах так наглядачі знущалися, що політв'язні самі вкорочували собі віку. Така доля судилася теж і моєму вуйкові, колишньому старшині УСС, якого тримали довший час у в'язниці у Вінниці. Йому пропонували звільнення з тюрми, якщо погодиться вбити Митрополита А. Шептицького. Відмовившись від тієї огидної пропозиції, знаючи, що ця відмова потягне за собою знищення не тільки його особи, але і родини, закінчив самогубством, перерізавши собі жили склом. Про це знаємо з розповіді його дружини і з її листів, що зберігаються в родинному архіві.

Таких випадків було багато і варто б їх увіковічнити як доказ страшного звірства комуністичного режиму.

І так минули десятиріччя, аж прийшов благословенний 1991 рік, а з ним щось неочікуване і несподіване — розпад Совєтського Союзу. Республіки, що перебували в тій тюрмі народів, проголосили свою залежність, в тому числі й Україна. Комуністи в Україні розгубилися і, не маючи ніяких вказівок і наказів з Москви, не розуміючи, що сталося, притихли.

Тим часом націонал-комуністи позбулися партійних квитків і стали українськими патріотами. Багато з них займають сьогодні найвищі пости в державному апараті. Про їхнє наставлення до України найкраще свідчить промова Президента України Леоніда Кучми, виголошена з нагоди 5-ої річниці проголошення незалежности української держави. У своїй одногодинній, глибоко осмисленій промові Президент, між іншим, сказав: „Україна є, Україна буде віднині і назавжди". Така заява Президента має величезне історичне значення.

Таким чином закінчилася ера націонал-комуністів в Україні. Їх більше немає. Може, залишився єдиний вірний комуністичній ідеології — визначний письменник України Борис Олійник, не будучи, однак, вислужником Москви.

Тим часом інтернаціонал-комуністи, очунявши із шоку, переорганізувалися, повпихалися до державних установ, щоб там продовжувати свою руїнницьку роботу. Хоч вони не мають там вже такої сили, що її мали колись, щоб могли нищити український народ фізично і духово, все ж таки вони ще спроможні бльокувати різні реформи на добро України, закликати, голов-но вуглекопів, до страйків, щоб заподіяти Україні великих матеріяльних шкод, підбурювати народ до повалення Президента і Уряду, які, мовляв, нездатні навести порядок і піднести економіку в країні, нехтувати українською мовою та чинити інші неподобства, які, на превеликий жаль і на диво, чомусь толерується в Україні.

Вже найвищий час покласти край таким злочинам комуністів в Україні. Це паразити на національному організмі України, яких треба позбутися. І чим скоріше це станеться, тим краще для українського народу і молодої української держави у її розбудові.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Польсько-українські відносини

У щоденнику „Свобода" з 30-го травня ц. р. появилась на першій сторінці стаття О. Кузьмович під заголовком „Акція "Вісла" — це наш голокост", з інформаціями голови Організації Оборони Лемківщини Марії Дупляк і Зеновія Гальковича про ідею створення документального фільму, присвяченого ганебній історії депортації українського населення Закерзоння у чисто польські частини Польщі або в ті, які припали Польщі від Німеччини. Ця злочинна акція, провину за яку польські чинники і дотепер на себе не беруть, відбулася у 1944-47 роках, тобто 1997 року припадає її 50-ліття.

Пригадаймо тут слова голови Об'єднання Лемків у Польщі Василя Шлянти, який 1995 року виголосив доповідь у НТШ на 24-му Крайовому з'їзді Організації Оборони Лемківщини, на тему „Українці в Польщі за комуністичного режиму і сьогодні". У своїй доповіді він сказав: „Треба намагатися вплинути на зміни існуючого законодавства в Польщі. Колись за українське походження можна було бути ув'язненим чи покараним і цей закон до сьогодні не відкликаний. Громадян українського походження до сьогодні дискримінується і трактується як другорядних".

У нашому княжому місті Перемишлі відібрано українську греко-католицьку катедру св. Івана Хрестителя і передано у власність польських оо. Кармелітів. Українцям в заміну передано низько положений польський костьол.

Минулого року, будучи у Перемишлі, я бачив, як стіни куполи нашої катедри були вже зруйновані, залишився тільки металевий скелет, який має бути замінений на готичну голчасту вежу. Українська суспільність в Польщі та українці діяспори, рід яких виводився з Перемищини (включно зі мною), переживали шок. Я отримав відбитку одної сторінки польської газети (назви газети не знаю), у якій поміщені метеріяли польсько-українського діялогу, що відбувався у Канаді. Там є також стаття українки А. Назаревич, в якій вона пише: „Українці від минувшини історичної взагалі не хочуть утікати, але нарешті мають право вимагати, щоб цим діялогом зайнялись люди чесні, а не шовіністи, засліплені ненавистю і страхом, що народ польський довідається, нарешті, про морди, виконані на безборонному українському населенню через польські військові формації. Як трудно є полякам погодитись з цим, свідчить навіть вимордування цілого села Верховина у воєв. Люблинськім, де НСЗ замордувала понад 200 осіб".

Мої батьки і я також пережили „Содом і Гомору" 1944 року в селі Тарнавка, положеному між Ряшовом і Ярославом у північнозахідній Лемківщині. Батько мій, о. Теофіль, був парохом у цьому селі, яке було оточене польськими шовіністичними селами. Того ж 1944-го року поляки вивели вночі кільканадцять свідомих українських господарів з їхніх хат до лісу. Дякові нашому вирізали язик і вимагали, щоб співав „Ще не вмерла Україна", після чого усіх розстріляли. Свідком цієї події був один господар, який після розстрілу удавав мертвого (він був тільки раненим), а коли бандити відійшли, утік та розповів про це людям.

На наше приходство було 11 нападів, але тому що усі вікна і двері були дубові і мали залізні штаби, ми врятувались. Один раз натомість поляки зловили вночі одного селянина і примусили його під дверима до приходства просити нашу господиню, щоб батько „поїхав до хворого". Коли господиня відкрила двері, вони прибігли до канцелярії, повалили батька лицем до підлоги. Мама, на щастя, у тому часі виїхала до Перемишля, а у другому покої був мій товариш з гімназії у Перемишлі (тепер живе у Ню Йорку) і сотрудник мого батька. Ми втекли крізь вікно до сусідів, які повідомили інших сусідів, і вони усі зі сокирами та ножами почали іти в напрямі приходства. Коли бандити прискочили до вікна подивитись, що ідуть люди, батько тоді (відносно нестарий — 55 літ) побіг до середнього покою, у якому замкнувся на ключ. Бандити відійшли. Про інші напади не пишу, бо на це потрібно б не статті, але книги. Пізніше, у 1944-45 роках, бувши вояком 1-ої Дивізії УНА, я „не наївся" стільки страху, як в нашій Тарнавці. У недалекому від Тарнавки селі Кречовиці парохом був о. Ілля Федевич. Коли його фірман їхав фірою і віз о. Федевича з чашою в руках до хворого, поляки його застрілили. Мій батько рішився лісом поїхати на похорон о. Іллі, що б його гідно поховати. Ми з мамою

(Закінчення на стор. 3)

Юрій Р. Рибак

МЕТЕОРИ І МЕТЕОРИТИ

Коли вже сонце зайде і ніч покриє землю, дале-ко від сяйва міського освітлення, можна бачити, якщо небо безхмарне, багато-багато мерехтливих зірок. Але не всі вони непорушні, бо тут і там з'являються „падаючі зірки", що тільки зблискують на коротенький час своєї „подорожі" по небі... І чомусь вони викликують особливу пошану у спостерігачів, дають надхнення поетам, а у віруванні нашого народу спалахнута зірка означає, що, мовляв, ще одна душа покидає землю... І чи не можна розчаруватися, що ця особлива зірка не має нічого спільного з дійсною зорею? Це ж може бути „каменеподібний" шмат із заліза, ніклю, магнезії тощо. Він падає із зруйнованих космічних тіл і, потрапивши в земну атмосферу в наслідок тер-тя об повітря, спалахує вог-нем і швидко гасне. Це ме-теор, який у грецькій мові означає: „той, що ширяє в повітрі". Знову ж метеорит — це аероліт (кам'яний метеор), що впав на землю з космічних просторів, не встигнувши розпорошитись в атмосфері.

Науковці обчисляють, що яких 200 мільйонів видимих метеоритів появляються кожного дня в атмосфері довкола нашої плянети. Видимі і невидимі метеорити, що падають, збільшують тягар Землі на 1,000 тонн кожного дня! Більшість їх падає в океани, бо ж 74 відсотків плянети покриває вода. Буває, що метеорити з великим гуком вибухають і розпадаються на частинки. Як подають історичні записки, у 1908 році, під час дня, вибухнув метеорит на висоті кількох миль понад Тунгуського тайгою в Сибіру. Люди це бачили ще з віддалі яких 470 миль, а струс відчули у межах 50 миль. Його вагу обчисляють на кількасот тонн.

Найбільший у світі метеорит із заліза, вагою до 60 тонн, впав був у доісторичному часі у нинішній Намібії, Африка, де й досі там лежить. Найбільший метеорит, який перенесено з Ґренляндії, важить 31 тонну і можна його побачити в музеї історії природи у Ню Йорку...

Цікаво, що ніде не записано, що метеорит вбив людину. У 1938 році одна мешканка стейту Іллиной заголосила, що метеорит впав через дах її ґаражу і застряг... у сидженні авта. Дещо пізніше, у 1954 році, в стейті Алабама метеорит впав через дах у хату і, підскакуючи по кімнаті, легко поранив жінку. Але згідно з однією з теорій, метеорити мали значний вплив на повне знищення величезних плазунів — динозаврів, що тоді жили на землі. Між іншим, метеорит, який впав на територію нинішнього Мехіко, мав своїм жахливим ударом погнати порох і уламки в атмосферу, що заслонило соняшне світло. Настала темрява. Завмерло рослинне життя — джерело корму для тварин.

Загально відоме, що науковці, які цікавляться будовою космічних тіл, шукають за метеорами, бо вважають, що це незмінні частинки матеріялу будови місяця і плянет. Холодна Антарктика — територія навколо Південного полюса (бігуна) — є прекрасною нагодою для геологів збирати зразки метеоритів. А тому що Антарктика — це континент, майже суцільно покритий грубими шарами льоду і снігу, метеорити, на тому тлі, легко даються завважити, а при тому можна припускати, що вони дійсно прибули із всесвіту.

Японці першими у 1969 році пізнали багатство Антарктики як джерело „каменів" із простору. За ними пішли американці, і постійно кожного року у грудні і січні американська група залишає цивілізацію, щоб під час дня шукати за метеоритами, які часто далеко менші від тенісового м'яча. Буває, що низька температура і сніжні замети спроможні продовж довгих днів ув'язнювати шукачів у їхніх шатрах. А час шукання обмежений, бо кінчається з початком полярної зими, яка відзначається постійною ніччю і нестерпним холодом.

І саме тут, в Антарктиці, американка-геолог Роберта Скор у 1984 році знайшла метеорит „Еллен Гіллс 84001", який чекав роками, щоб стати відомим у цілому світі. Щой-

(Закінчення на стор. 3)

Андрій Кочур

Проєкт створення Меморіяльного Музею-Бібліотеки Г. Кочура

Большевики високо оцінювали літературно-просвітницьку діяльність Григорія Кочура, його зусилля рідною мовою ознайомити читачів України з шедеврами світової поезії. Вони „відзначили" письменника, разом із дружиною, 10-річною „екскурсією" на шахти північної Інти з наступною п'ятирічною забороною покидати ті місця.

Після регабілітації будинок Г. Кочура в Ірпені біля Києва постійно відвідували відомі шістдесятники Ліна Костенко, Іван Драч, Іван Світличний, Іван Дзюба, Євген Сверстюк, Микола Лукаш, художники, архітекти, літературознавці — перелічувати надто довго. Тому це „шпигунсько-націоналістичне гніздо" було об'єктом пильних спостережень і підслуховувань з боку КҐБ. Кочура так і не допустили до університетської катедри, постійно не дозволяли, не друкували, забороняли, цькували, виключали. Але він примудрився консультувати і виховувати поетів і перекладачів, допомагав писати і захищати кандидатські і докторські дисертації, організовував видання різноманітних поетичних збірок, перетворював своїми виступами засідання перекладацької секції Спілки Письменників України на події громадського звучання тощо.

То ж чи не час сьогодні, в державі Україні, віддати належне літературній спадщині Г. Кочура — лавреата державної премії Т. Шевченка, літературної премії М. Рильського, відзначеного почесними нагородами львівського НТШ? Йдеться не про формальні атрибути визнання — промови, оцінки, статті — письменника те ніколи не цікавило. Треба, щоб та спадщина продовжувала працювати, виховувати, діяти, щоб його унікальна бібліотека з особливо цінною україністикою (зокрема, видання дореволюційні і 20-их років, придбані з книгозбірні Меженка з автрськими автографами), стала об'єктом досліджень і виставок, щоб доброзичливість до всякого початківця, делікатне вміння допомогти, або точніше — дух Г. Кочура не вивітрився з його оселі. Як цього досягти?

Щоб створити „живий" Меморіяльний Музей-Бібліотеку (або Бібліотеку-Музей) Г. Кочура, треба діяти в такій послідовності.

Поширити площу будинку, щоб була змога порятувати, виселити з вологого підвалу частину бібліотеки, щоб туди переїхали жити спадкоємці Г. Кочура, щоб було приміщення для бібліографічної праці і опрацювання листування, спадщини, тобто щоб можна було офіційно визнати: є умови для функціонування музеюбібліотеки.

На засновників музею краще за все взяти Спілку Письменників України. В них і Будинок Творчости неподалік у Ірпені. Їхнє звернення потрапляє в обласний відділ культури, звідти йде вказівка до Ірпінської влади.

Здобуття громадського статусу Музею-Бібліотеки дозволить зменшити витрати на виплати за електрику, ґаз тощо, дасть змогу столичним бібліотекам, зацікавленим у співробітництві, ірпінським закладам культури надавати кваліфіковану допомогу в складанні каталогу. Дуже потрібен буде і комп'ютер, щоб не робити двічі одну й ту ж роботу. На цьому етапі можна розгорнути просвітницьку й виховну працю, допомогти ірпінській „Просвіті", зустрічатися з учнями шкіл, показувати відеофільми з Г. Кочуром і про нього. Хотілося б подбати про людей із оточення Г. Кочура, зокрема його побратима Миколу Лукаша (кудись поділися його папери, осіли в учнів і „учнів" його знамениті словнички). Отже, є перспектива розширення діяльности закладу, із залученням його, Кочура, учнів, вихованців, послідовників (а є вже пропозиції керувати науковою працею).

Після опрацювання архіву слід підготувати до видання: „Третє відлуння" (найповнішу збірку перекладів), книгу літературознавчих матеріялів (статтей, рецензій, виступів у періодиці тощо), а також книгу листування. Збираю і спогади про Г. Кочура, але то піде в журнальні публікації.

Друзі-архітекти розробили проєкти перебудови хати. Попередній кошторис на 10,000 дол. дуже умовний, бо за умов інфляції ціни нестабільні і постійно зростають. Але хоч є зняття, які матеріяли (і скільки) потрібні. Чим раніше взятися за справу, тим вийде дешевше. Тому ми вклали особисті ощадності (2,000 дол.), 200 дол. нам передали з Ню Йорку. Звернулися ми й до канадського НТШ, хоча без особливих сподівань.

Найголовніше, не втратити темпа, не зупинитися. Необхідно придбати дерев'яні матеріяли, дещо цегли, цементу і — мати змогу розраховуватися з бригадою будівельників (десь 2,000 дол.).

Андрій Кочур — син, 1933 року народження. Поки батьків „перевиховували", не міг здійснювати філологічних схильностей і подався в безпартійний спорт. 13 років виступав на ринґу, здобув звання майстра спорту, закінчив Київський Інститут Фізичної Культури, за-

(Закінчення на стор. 3)

Японський...

(Закінчення зі стор. 1)

Верховної ради Криму Юрієм Подкопаєвим мова йшла про економічну співпрацю і вклад японських капіталів в економіку півострова. З посадником Севастополя Віктором Семеновим японський дипломат розглянув перспективи участи підприємницьких кіл Японії в розбудові інфраструктури міста. Можливості надання інвестицій кримським підприємствам точного приладобудування обговорено на переговорах із заступником голови Верховної ради Криму Анушаваном Даняляном.

У розмові з А. Даняляном амбасадор засудив будь-які прояви тероризму і бандитизму, незалежно від того, де і в який спосіб їх здійсню-ють. Обидва урядовці обговорили недавні терористичні акти на півострові, зокрема, викрадення і побиття голови кримського парляменту Євгена Супрунюка.

Як відомо, наприкінці минулого місяця Є. Супрунюкові вдалося втекти від своїх викрадачів, які перед тим, завізши його на одну дачу в Красноперекопському на півночі Криму, завдали йому багато поранень. Тепер спікер перебуває в лікарні у важкому стані.

Зустрівся С. Сюдзава також із заступником голови Меджлісу кримськотатарсього народу Рефаном Чубаровим, з яким обговорено питання облаштування кримських татар, які повертаються на батьківщину.

Велику увагу під час зустрічей приділено майбутньому кінофестивалю японських фільмів, який відбудеться в Криму 14-21-го вересня.

Метеори...

(Закінчення зі стор. 2)

но бо цього року NASA повідомила, що цей метеорит заключає скам'янілий організм з пляненти Марс і що її науковці, може, відкрили доказ попереднього життя на пляненті Марс. Це викликало неабияке публічне зацікавлення, яке переплітали опінії і погляди світських науковців і теж теологів, про що докладно, як сенсацію, передавали засоби масової інформації.

Придбанням метеоритів зацікавлені теж приватні особи-колекціонери, музеї, наукові інституції, продавці і посередники. Словом, можна б сказати, комерційний світ цікавиться теж „продуктами" космічного світу. А тому, що кількість доступних метеоритів, які падають, доволі обмежена, бо, наприклад, з Марса знайдено тільки 12 їх, ціни диктує відношення постачання до попиту. За останні три роки ситуація на ринку виявила, що є більше покупців, ніж досяжних метеоритів, і тому пересічна ціна на них подвоїлась. Ціна, однак, за метеорит з Марса підскочила в десять разів, себто з 200 дол. за грам до 2,000 дол. за грам! А один фанатик-колекціонер у жадобі доповнення своєї збірки готовий заплатити за метеорит з Марса — без огляду на те, як малий — 100,000 долярів!

Польсько...

(Закінчення зі стор. 2)

плакали і просили батька, щоб не їхав, бо така сама доля, як о. Федевича, буде і його чекати. Мій найдорожчий батько нам відповів: „Я собі ніколи в житті не простив би, якщо б не відслужив похоронних відправ моєму співслужителеві для Бога". Це, що батько живим повернувся, було чудом.

При кінці цих рядків зазначую, що раніше я не хотів був писати у пресі про ті сумні події, щоб не напружувати українсько-польського теперішнього діялогу, який у деяких аспектах був навіть позитивним. Ми пам'ятаємо, що колишній президент Польщі Лєх Валенса був першим, який визнав незалежність України. Знаємо також, що недавно гостив у Польщі наш Президент Леонід Кучма. Але, з іншого боку, ми не сміємо зовсім мовчати, не реагувати на дійсність якраз теперішніх подій, відносно трактування українців у Польщі, дальшого існування там закону, що за українське походження можна бути ув'язненим і покараним, за насильне відбирання полякам наших Божих Храмів. Тому заплянування фільму „Акція "Вісла" — це наш голокост" є дуже на часі.

Любомир Калинич
Ірвінґтон, Н. Дж.

Проєкт створення...

(Закінчення зі стор. 2)

хистив дисертацію. Після вдалих дебютів у пресі на музикознавчі (маю колекцію клясичної музики) і спортові теми став членом Спілки Журналістів України. Заопікувався у своєму навчальному закладі видавничою справою й одночасно викладав, працював із збірними дружинами боксерів України та СССР. Протягом двох останніх років був радником міністра культури України Івана Дзюби, попрацював трохи й після його звільнення, потім повернувся до Українського Державного Університету Фізичного Виховання і Спорту (так тепер називається Інститут). Нині буду там на півплатні, отже, матиму більше вільного часу на Ірпінь.

„Борги" перед спортом: написати український підручник „Бокс" для спеціяльних закладів (невідомо, чи будуть фонди на видання); просунути працю над словником української спортової темінології, лексики і фразеології до меж, визначених фінансовими можливостями держави. Хотілося б допомогти Ірпінському козацтву в спортово-виховній праці з дітьми.

Літературні пляни — редакція розпочатих батьком спогадів, власна стаття про нього (на замовлення „Сучасности"), мистецько-мовно-спортові публікації тощо. Ну й, звичайно, безпосередня участь у підготові книжок Г. Кочура.

Марія Кочур — дружина А. Кочура, 1942 року народження, актриса театру і кіно, заслужений діяч мистецтв України, нині — заступник директора Театру Юного Глядача. Потенційний бібліотекар, культурний організатор в Ірпені, садівник, городник і кулінар.

Син — Роман Кочур, закінчив Київський Політехнічний Інститут, знає англійську мову, працює в комп'ютерно-видавничій фірмі. Дуже небайдужий до наших плянів.

Загалом, ми свідомі, який тягар відповідальности нам випав, і готові його нести, як це робив і Г. Кочур, без гучних слів і скарг.

Адреса: Україна, 252054, Київ, вул. О. Гончара, 79, кв. 41; тел.: 216-7139.

Конто в Ню Йорку: Self-Reliance FCU, H. Kochur Fund, acct. 22018-000, 108 Second Ave., New York, NY 10003.

Лицарі з леґенди

У п'яту річницю незалежности України з історичної пам'яті українського народу виринають трагічні події, які чинили мадярсько-фашистські окупанти в березневі дні 1939 року та в наступні роки завоювання Карпатської України. Як німецькі фашисти розпинали Україну в роки Другої світової війни, так і мадярські окупанти розстрілювали українських патріотів Закарпаття за їх боротьбу до волі і незалежности від чужоземного ярма і їх треба судити міжнародним судом.

Невелика гілка українського народу на південно-західніх схилах Карпат протягом тисячоліття пере-бувала під тяжким гнітом Мадярщини (яка тепер відзначає 1100-ліття проникнення мадярського племени у слов'янську Дунайську низовину) і не зламалася, вистояла і створила свою незалежну державу — Карпатську Україну. Вона була прологом відродження нинішньої соборної української держави.

Ми гордимося, що Карпатська Україна першою у світі зі зброєю в руках виступила проти фашистської навали, фашистської Мадярщини — союзниці гітлерівської Німеччини. Понад шість тисяч січовиків — молодих лицарів полягли смертю хоробрих, обороняючи кордони Карпатської України, на Красному полі. Тисячі карпатських січовиків мадярські окупанти розстріляли на Верецькому, Яблуницькому перевалах та над проваллями в Карпатських лісах.

Нещодавно знайдено яму, в якій лежали 57 років невідомими 14 карпатських січовиків, замордовані мадярами і поляками на Яблуницькому перевалі, біля шосейної старої дороги (нині вона не діє і заросла травою) на третьому повороті від Ясіня під смереками. Пошукові роботи та ексгумацію 10 днів вели молоді члени Братства ОУН-УПА Івано-Франківщини, щоб провести перезахоронення останків героїв з леґенди.

23 червня ц.р. віддати поклін безсмертним лицарям, оборонцям рідної землі, прийшли понад чотири тисячі галичан, закарпатців, ветерани Української Повстанської Армії. Був соняшний день. На Яблуницькому перевалі, на кордоні двох областей — Закарпатської та Івано-Франківської, відбулася меморіяльна імпреза перезахоронення останків 14-ох січовиків, закатованих мадярськими та польськими окупантами.

Жалобний похід з місця розстрілу січовиків до братської могили йшов з церковними хоругвами, несли хрести, десятки вінків і букетів з квітами, сотні синьо-жовтих та червоно-чорних прапорів. Труни з останками молодих січовиків несли на плечах обпалені вогнем у боях за вільну соборну Україну вояки Української Повстанської Армії. Домовини були поховані в братській могилі. Відбулася Панахида та Молебень. По дорозі до прибуття на місце братської могили учасники цієї історичної події співали пісні Української Повстанської Армії, УСС, церковні пісні.

Жалобну імпрезу відкрив голова Міської Ради м. Яремча Михайло Каліборовський.

Прийшли низько вклонитися героям-січовикам, юнакам з леґенди, і виступили народні депутати Верховної Ради України Степан Волковецький, голова Івано-Франківської обласної адміністрації, Орест Климпуш, Михайло Костицький, генерал-майор Іван Білас, а також голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА Михайло Зеленчук, голова Братства УПА „Карпатського краю" Федір Володимирський, вояки УПА Василь Маланюк, Петро Олійник, науковець-історик з Івано-Франківського Петро Арсенич, від Української Народної Ради Закарпаття — голова крайової організації Народного Руху України Володимир Піпаш та інші. На жаль, представники обласної та Рахівської районної адміністрацій зіґнорували цю важливу державну акцію і не виступили на меморіяльній імпрезі.

Виступаючі у промовах говорили про тяжкий шлях українського народу до незалежности України, до відродження української державности. Створення Карпатської України має надзвичайно важливе історичне значення — це одна із віх, які вели до 1991 року. Це був тріюмф національно-визвольної боротьби закарпатських українців — корінного населення краю, це була і його трагедія. Фашистська Мадярщина почала окупацію молодої держави, в її обороні віддали своє молоде життя тисячі її синів — карпатських січовиків, в тому числі і ці 14 безіменних героїв, яких сьогодні ми у великій скорботі, з глибоким болем у наших серцях хоронимо по-християнськи, з національними почестями — наголошували виступаючі. Народні депутати України та інші виступаючі підкреслювали, що від проголошення деклярації про суверенітет України минає п'ять років. Зазначалося, що державний суверенітет і непорушність наших кордонів будуть пошановані нашими сусідами тоді, коли вони будуть свідомі, що ми готові боронити нашу державу всіма засобами. Досвід і наука з подій Карпатської України мають бути дороговказами для влади і для нас, громадян сучас-ної України, яка має бути національною державою, державою українського народу. У своєму виступі голова крайової організації Руху Володимир Піпаш сповістив про намагання певних сил спорудити ґрандіозний пам'ятник з нагоди 1100-ліття з часу „віднайдення батьківщини" мадярськими племенами в Дунайській рівнині (де жили слов'яни) на Верецькому перевалі, біля братської могили закатованих і розстріляних понад півтисячі карпатських січовиків, і зазначив, що це є дока-зом мадярської історич-ної аґресії на Закарпатті, проявом мадярського великодержавного шовінізму і реваншизму, глумлінням над українським народом, над його національною честю і гідністю.

Промовець заявив, що демократичні партії, організації та товариства Закарпаття опублікували в обласній пресі документ з приводу цієї нахабної акції — „Протест проти угорської історичної аґресії на Закарпатті".

Меморіяльна імпреза завершилася посвяченням могили. Під сумні мелодії трембіт та пісень Січових Стрільців опускали домовини з останками молодих січовиків у братську могилу, а відомий співак Рахівщини Микола Михайлюк своїм чудовим баритоном заспівав пісню, записану в с. Шутроминці Заліщицького району від Ганни Кураєвої „Чи чули ви, любі браття, про те славне Закарпаття?" Ось слова цієї пісні, яку співають й досі:

Чи чули ви, любі
браття,
Про те слане
Закарпаття?
Про зелену Верховину,
Де боролись до
загину?
Триста тисяч
воювало,
Кров невинну
проливало.
Несе річка біле тіло,
А в дівчини серце
вмліло.
Несе річка сестрі
брата,
Сестрі брата, дітям
тата.
Діти „тату"
злебеділи
Та й до річки
полетіли.
Не сумуйте, любі
браття,
Ще повстане
Закарпаття.
І зелена Верховина,
І соборна Україна!

Могилу засипали молоді хлопці з Братства УПА „Карпатського краю", над якою поставлено тимчасовий кількаметрової висоти дубовий хрест, увінчаний вінками з квітів. Згодом тут збудують пам'ятник. Звучали церковні пісні кількох хорів... Не знають матері карпатських січовиків з Галичини, що їм сьогодні український народ віддає низький уклін, велику шану як героям! На їх героїзмі будуть рости і виховуватися нові покоління українських патріотів.

Ганна Божук
Ужгород

Святкування п'ятиліття незалежности в катедрі св. Володимира в Ню Йорку

Урочисто і піднесено відсвятковано в неділю, 25-го серпня, п'ятиліття незалежности України в православній катедрі св. Володимира в Ню Йорку. Після Св. Літургії спочатку відправлено Панахиду, з хоругвами і прапорами, за спокій душ поляглих у боротьбі за волю України, а потім відслужено Молебень з подякою Богові за незалежність нашої Батьківщини. Заступаючи хворого настоятеля о. прот. Володимира Базилевського, відправляв Службу Божу гість з України о. Володимир Ханас, а всі відправи прикрашав гарний молитовний спів церковного хору під дириґуванням Стефанії Кулик. Заходами Управи і сестрицтва, після церковних відправ, у залі катедри відбулася святкова програма при численній присутності парафіян, членів родин і гостей. Програму вдало проводив член Ради тростистів Олександер Редько, а знане своєю гостинністю сестрицтво Пресв. Діви Марії подбало про буфет з традиційними стравами й напоями та кавою і солодким. Після молитви і благословення їжі, ведучий програми О. Редько в короткому змістовному слові, привітавши присутніх, пригадав події з історії України і визвольної боротьби, що були підвалинами для досягнення незалежности нашої Батьківщини, зокрема, зосередив увагу на 75-літті УАПЦ, очолюваної митр. В. Липківським, бо саме тоді, в 1919 році, в православній Церкві залунала українська мова Богослужень.

Голова сестрицтва Віра Дорожинська, вітаючи присутніх, поєднала своє слово-спогади з давноминулого з п'ятиліттям волі України. До теми святкування історичної події незалежности вірш-оду „П'ята річниця" прочитала авторка Валентина Юрченко. В ході програми виголошено привітання з відспіванням многоліття парафіянам-учасникам Визвольних змагань 1917–18 років сотн. Мусієві Фесакові і полк. Євдокії Дітель, а теж вдові по сотникові В. Юрченко.

Панотець Володимир Ханас у своєму довшому слові поділився враженнями, як живий свідок перебігу подій проголошення незалежности на теренах західньої України, а також розповів про свої пляни побудувати церкву в Тернополі й потребу зібрати кошти на ту ціль.

Мистецьку частину програми, досить різноманітну, виповнили в основному мистецькі сили членів парафії. Окрасою її був виступ співака-тенора Богдана Сікори, який виконав арію „Ніч яка, Господи" при фортепіяновому акомпаньяменті піяніста-композитора Володимира Ткаченка, який потім віртуозно виконав дві власні імпровізація на теми українського фольклору. Дуже успішним був виступ співака-баяніста Володимира Василенка, який зворушив слухачів виконанням двох відомих пісень — „Виростеш ти, сину" і „Рідна мати моя". Приємно було побачити на сцені наймолодших і почути в деклямації Миколи Кендала уривок з „Євшан-зілля" М. Вороного. Присутні, наснажені музикою, пізніше переключилися на самодіяльність і народні пісні, що свідчило про невимушено-радісний настрій з нагоди свята.

Програму закінчив своїм виступом О. Редько, висловивши непохитну надію на дальший процес зміцнення нашої молодої незалежної Батьківщини й скріпив свою віру, про-читавши уривок з поеми Т. Шевченка „Марія" зі словами „Все упованіє моє на тебе, мій пресвітлий раю, на милосердіє твоє, на тебе, мати, возлагаю".

Спільною молитвою „Отче наш" і відспіванням національного славня закінчено це радісне свято. При виході присутні вписували свої прізвища до Пам'ятної книги катедри, що зберігається в церковному архіві.

В. Т.

Ірак...

(Закінчення зі стор. 1)

однак ніколи не погодяться з турецькими зазіханнями на суверенітет Іраку.

В Москві перед будинком амбасади ЗСА відбулася демонстрація про-тесту проти американських ракетних обстрілів іракських військових об'єктів. Як відомо, Росія заблькувала в Раді безпеки ООН прийняття резолюції, яка засуджує дії іракських військ в курдських районах північного Іраку.

У ЧЕТВЕР, 5-ГО ВЕРЕСНЯ, у Будапешті, столиці Мадярщини, офіційно відкрито найбільшу в Европі жидівську синагогу, що її було сильно зруйновано під час Другої світової війни. На відкриття відновленої синагоги прибула велика кількість вагомих особистостей жидівської громади з усіх закутків не тільки Европи, але також інших континентів. Серед присутніх були президент Мадярщини Арпад Ґонч і колишній прем'єр-міністер Ізраїля Іцак Шамір.

У ЧЕТВЕР, 5-ГО ВЕРЕСНЯ, лава присяжних у Мангетенському федеральному окружному суді винесла присуд вини Рамзі Ахмедові Юсефові та його двом спільникам Абдуллові Гакімові Мурадові та Валі Ханові Амінові Шахові. Суджено їх за підпільне керівництво терористичних груп, які плянували знищення американських фірм і підприємств у ЗСА та закордоном. Згідно з присудом їх чекає доживотне ув'язнення. Крім того, 28- річного Рамзі Ахмеда Юсефа, який за фахом є електронічним інженером, окремо звинувачено у причетності до нищівного вибуху в лютому 1993 року в одному з будинків комплексу Світового торговельного центру в Ню Йорку. З цього приводу державні власті остерігають подорожуючих американських громадян за кордоном перед можливими відплатами і помстою приятелів підсудних.

В ОДИНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. д-ра

ВОЛОДИМИРА ДУШНИКА

будуть відслужені

СЛУЖБИ БОЖІ

в таких церквах:

св. Юра в Ню Йорку, в суботу, 14-го вересня о год. 9-ій ранку;
св. Миколая, С. Бруклин, Н.Й., в неділю 22-го вересня о год. 11-ій ранку.

Просимо про молитви в цей день:
дружина — МАРІЯ
син — МАРКО

В 40-ий ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого найдорожчого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

РОМАНА БУРКОВСЬКОГО

будуть відправлені упокійні

ЛІТУРГІЇ і ПАНАХИДИ

у суботу 14-го вересня 1996 р. в церквах:

св. Михаїла в Йонкерсі о год. 8-ій ранку;
св. Духа в Гамілтоні, Канада;
св. Юра у Львові, Україна і
греко-католицькій церкві в Плугові, Україна.

Про молитви за покійного просить
РОДИНА

Ділимося сумною вісткою з приятелями та знайомими, що 7-го вересня 1996 р. несподівано відійшов від нас у вічність на 75-му році життя наш найдорожчий МУЖ і БАТЬКО

бл. п.

д-р проф.

МИХАЙЛО БОРЕЦЬКИЙ

ПОХОРОННІ відправи відбулися 9-го вересня 1996 р. у Сільвер Спрінґ, Мд.

ПОХОРОН у вівторок 10-го вересня 1996 р. о год. 2:00 по пол. на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
дружина — ГАЛИНА
син — АСКОЛЬД
брати — МИКОЛА з родиною
— ВАСИЛЬ з родиною
сестра — АННА з родиною

Замість квітів на могилу просимо складати пожертви на Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля (CCRF, 272 Old Short Hills Road, Short Hills, NJ 07078) або на церкву св. Тройці (PUCC, 16631 New Hampshire Avenue, Silver Spring, MD 20905)

Ділимося сумною і болючою вісткою з рідними, друзями та знайомими, що 3-го вересня 1996 року на 82-му році життя, по короткій і важкій недузі, відійшов у вічність наш найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО, БРАТ і ДІДУНЬО

СВ. П.

д-р філософії (фізики)

ОЛЕКСА ЦИБРІВСЬКИЙ

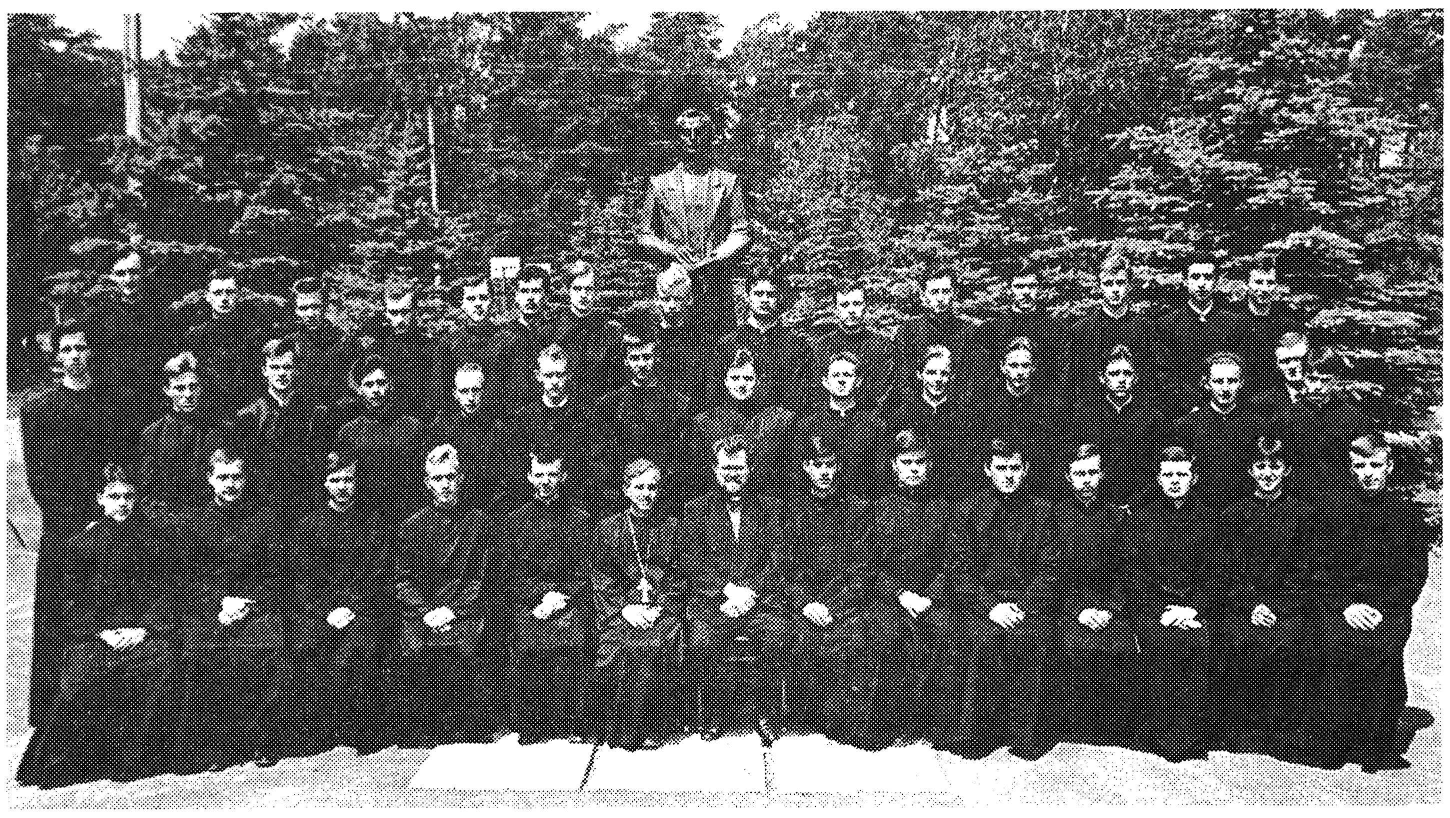
Дійсний член Наукового Товариства ім. Шевченка, член Товариства Інженерів, член УНС, голова Укр. Кредитової Кооперативи в Мілвокі і інших багатьох українських і американських організацій, автор багатьох технічних патентів.

ПАНАХИДА відбулася в четвер 5-го вересня в Мілвокі, Віск.
ПАРАСТАС відбувся в п'ятницю 6-го вересня в Чикаго, Ілл.
ПОХОРОН відбувся в суботу 7-го вересня в церкві свв. Володимира і Ольги, а опісля на кладовище св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Залишені у глибокому смутку:
дружина — МИРОСЛАВА (з БАЧИНСЬКИХ)
сини — РОМАН з дружиною ОЛЬГОЮ (МАТЛА) і діти: АДРІЯН, ОЛЕКСАНДЕР і МАРУСЯ
— ЗЕНОН з дружиною ОЛЕНКОЮ (САЙКЕВИЧ) і діти: МЕЛАСЯ і АНДРЕЙКА.
доньки — ГАНДЗЯ СКУБ'ЯК з чоловіком ІГОРЕМ і діти: ТАЇСА і МАРКО
— ХРИСТЯ ЄРПИХОВА з чоловіком НИКОЛАЄМ і діти: КАТЯ, ПАВЛО і АНЯ
брат — ІЛЬКО з дружиною ОЛЬГОЮ і діти: ВОЛОДИМИР і БОГДАН з родиною
братанок — ЮРІЙ з дружиною НАТАЛКОЮ і діти: ОРИСЯ, НЕСТОР і НІНА з родиною
сестра — НАСТЯ в Україні з родиною
та ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді й Україні.

Вічна йому пам'ять!

Львівська Богословська Академія

Студенти Львівської Богословської Академії (підготовчий рік). Посередині — о. ректор Михайло Димид та віцеректор о. Роман Мірчук.

Декретом з 1-го вересня 1994 року була відновлена Львівська Богословська Академія. Цей Декрет видав нинішній глава Української Католицької Церкви Блаженніший Патріярх Мирослав Іван Любачівський. До 1944 року назва цієї богословської інституції, яку заснував Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький в 1928 році, була Греко-Католицька Богословська Академія. Большевицька окупація припинила існування тієї інституції тимчасово від 1939 до 1941 року, а остаточно — з 1944 року до розпаду Совєтського Союзу.

Богословська Академія у Львові була задумана Митрополитом Шептицьким не тільки як інституція для школення високоосвічених духовників, але також як зав'язок українського католицького університету. Ректором Греко-Католицької Богословської Академії був номінований 1928 року молодий вчений богослов о. д-р Йосиф Сліпий. До Академії були запрошені як професори найкращі наші сили з духовників та світських вчених. В 1939 році Богословська Академія згуртувала, можна сміло сказати, цвіт українського наукового світу, яким диспонувала Західня Україна. Серед професорів були Митрополит А. Шептицький, о. Йосиф Сліпий, о. Тит Мишковський, о. В. Лаба, о. Ю. Дзерович, о. Т. Галущинський, о. Д. Дорожинський, о. М. Конрад, о. І. Фіґоль, а зі світських вчених М. Чубатий, І. Крип'якевич, В. Залозецький, К. Чехович, Ю. Полянський та інші. В пляні було заснування правничого факультету та поширення філософічного, до якого мав ще прийти В. Кубійович, географ, та Михайло Возняк, літературознавець. Правничий мав включати відомого правника-вченого В. Старосольського та інших.

З окупацією большевиками Західньої України та ліквідацією Української Католицької Церкви ці пляни не могли бути зреалізовані.

Богословську Академію у формі і під назвою Українського Католицького Університету ім. Климента Папи відновив у Римі в 1963 році Блаженніший Патріярх Йосиф Сліпий.

Під енергійним проводом Патріярха Йосифа Український Католицький Університет у Римі розгорнув успішну педагогічну діяльність та дуже продуктивну видавничу. В цьому видавництві вийшов ряд цінних наукових праць та головно документів з історії нашої Церкви і народу, що їх колись започаткував і збирав Слуга Божий Митрополит А. Шептицький. Великі заслуги в тому ділі і помічників Патріярха Йосифа Владики Івана Хоми, ректора УКУ, о. д-ра І. Музички, інших співробітників Блаженнішого Патріярха та УКУ.

Коли з ласки Божої постала вільна незалежна Україна, і Українська Католицька Церква в Україні знову дістала право на існування, відродилася також Богословська Академія у Львові, але вже не під назвою Греко-Католицька, а Львівська Богословська Академія. Ця Академія має продовжувати і поширювати світлі традиції, що їх вона плекала протягом понад 10-літнього існування.

Патріярх і Кардинал Мирослав Іван Любачівський, сам вихованець Богословської Академії та західних університетів в Інсбруку і Римі, у своїй Грамоті відновлення Академії пише: „Згідно дій і заповітів наших славних попередників Андрея Шептицького і Йосифа Сліпого, відновляємо цю Львівську Богословську Академію для навчання сучасних і грядущих поколінь та ведення наукової й дослідницької діяльности, а це значить для пошуку правди і ширення її світла у Вселенній".

Ректором цієї важливої наукової інституції Кардинал Любачівський призначив молодого вченого о. д-ра Михайла Димида. Отець ректор Димид народився у Бельгії, син нашого вуглекопа. Народну школу закінчив у Шарлєруа в Бельгії і там же реальну гімназію. Гуманітарну гімназію і ліцей закінчив в Українській Папській Малій Семінарії в Римі. Філософію студіював у Колегії св. Софії та папському Урбанському Університеті. Богословію студіював у Папському Урбанському Університеті, а канонічне право — у Папському Східньому Інституті в Римі, де й одержав ступінь д-ра канонічного права.

Освіту о. д-р М. Димид доповнював на курсах німецької мови в Інституті Гете в Ґрафінґу, Німеччина, на високошкільних курсах Українського Вільного Університету, на літніх курсах при Гарвардському університеті. Працював як редактор релігійних програм „Радіо Воскресіння" в Бельгії та по повороті до Львова заснував „Радіо Воскресіння" у Львові. Викладає еклезіологію в Духовній семінарії в Рудні. Отець д-р М. Димид був цілий час активним у студентському житті та молодечих організаціях СУМ та Пласт. Він є автором цінних наукових праць. Це здебільша короткі дані про кваліфікації новопризначеного ректора Львівської Богословської Академії. Заступником ректора Академії є молодий вчений д-р Борис Ґудзяк, школений в Римі та у Гарвардському університеті, де й цього року читає лекції на літніх курсах.

Обидва молоді вчені, що стоять у проводі ЛБА, дають запоруку, що ця інституція буде гідно продовжувати світлі традиції Греко-Католицької Богословської Академії, що діяла у 1939–1944 роках під опікою Митрополита А. Шептицького та вмілим проводом о. ректора Йосифа Сліпого.

В Академії на двох курсах філософського і богословського факультетів навчається 201 студент. З них 75 студентів (мирян і членів монаших чинів) — у Львові, і 126 студентів (кандидатів до священства) у Львівській архиепархіяльній семінарії Св. Духа у Рудно (Львів). Професорський склад має нині 50 викладачів, серед яких є кандидати та доктори наук.

При Академії діють Інститути історії церкви (під проводом д-ра Бориса Ґудзяка), Інститут неолатиністики (директор Мирослав Трофимюк) працює над укладанням латино-українського словника. Діє також Інститут канонічного права та Інститут Літургії і християнської культури. У процесі є організація ще інших інститутів.

Бібліотека Львівської Богословської Академії налічує близько 20,000 томів. Видавнича діяльність ЛБА є також поважна: вона за короткий час налічує 12 позицій.

Про діяльність ЛБА висловився дуже позитивно візитатор Римського Апостольського Престолу о. проф. д-р Роберт Тафт, який склав дуже докладний звіт.

З днем 1-го вересня Львівська Богословська Академія буде приміщуватися при вул. Свєнціцького, 17. На жаль, досі не вдалося відзискати історичний будинок Духовної Семінарії при вул. Коперника 36. Однак є надія, що цей будинок буде знову привернений історичним власникам — Українській Католицькій Церкві та Духовній семінарії.

Василь Ленцик

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МЕРІ БУЧАРД член УНС Відділів 20-го і 94-го в Гемтремку, Миш. померла 13-го лютого 1995 року на 92-му році життя. Нар. 26-го серпня 1902 року в Манітобі, Канада. Членом УНС стала 1935 року. Залишила у смутку сестер Анну Белл і Неллі Фащовей, племінників Петра Есарика, пасербів Леонарда і Тому. Похорон відбувся 15-го лютого 1995 року на Forest Lawn Cemetery in Detroit, Michigan.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ОЛЕКСАНДЕР ПРОЦИК член УНС Відд. 379-го Т-ва ім. св. Юрія в Чикаґо, Ілл. помер 9-го липня 1996 року на 81-му році життя. Нар. 1914 року в Україні. Членом УНС став 1957 року. Залишив у смутку дружину Ірину, дочок Роксоляну і Діяну і п'ятеро внуків. Похорон відбувся 11-го липня 1996 року на цвинтарі Assumption in Glenwood, III.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

РОЗАЛІЯ ПУКІШ ТАННЕР член УНС Відд. 253-го Т-ва ім. Івана Франака в Ладлов, Масс. померла 1-го липня 1996 р. на 69-му році життя. Нар. 3-го листопада 1926 року в Ладлов, Масс. Членом УНС стала 1959 року. Залишила у смутку синів, Джеймса і Петра, брата Михайла Пукіш і сестру Анну Саймондс. Похорон відбувся 3-го липня 1996 року на St. Aloysius Cemetery in Indian Orchard Section of Springfield, MA.

Вічна Їй Пам'ять!

Петро Гаврильців, секр.

ОЛЬГА ТАТАРИН член УНС Відд. 234-го в Елизабет, Н.Дж. померла 25-го квітня 1996 року на 74-му році життя. Нар. 27-го листопада 1921 року в Равей, Н.Дж. Членом УНС стала 1940 року. Залишила у смутку синів Роберта і Теодора. Похорон відбувся 29-го квітня 1996 року на цвинтарі св. Володимира в Джексон, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Евген Осцішевський, секр.

ДЖОЕН Д. ГОЛМЕС член УНС Відд. 106-го в Чикаґо, Ілл. померла 13-го травня 1996 року на 54-му році життя. Нар. 30-го листопада 1941 року в Чикаґо, Ілл. Членом УНС стала 1943 року. Залишила у смутку мужа Верна, дітей: Джефрі, Джана, Джейсона, Реймонда і Катлін; сестру Маріянну Брувер і шваґерку Бетсі Пашке; внуків — шваґерку Бетсі Пашке; внуків Кейсі, Райлі і Меґен; сестрінків Келлі Брувер і Джеймса Пашке. Похорон відбувся 17-го травня 1996 року на цвинтарі церкви св. Бенедикта в Бенет Лейк, Висконсин.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Марчук, секр.

ЙОСИФ СУДОМИР член УНС Відд. 180-го Т-ва ім. Івана Франка в Акрон, Огайо помер 7-го травня 1996 року на 83-му році життя. Членом УНС став 1940 року. Залишив у смутку дружину Юлію. Похорон відбувся в Акрон, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Ґеновефа Жеребняк, секр.

МЕРІ ПАЛЬМЕР член УНС Відд. 94-го Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремку, Миш. померла 10-го вересня 1995 р. на 84-му році життя. Членом УНС стала 1936 року. Залишила у смутку Ника Палмер з родиною і Лоренса Палмер з дружиною. Похорон відбувся на Forest Lawn Cemetery Detroit, Michigan.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

АНДРІЙ ПАССИН член УНС Відд. 422-го Т-ва ім. С. Петлюри у Філядельфії, Па. помер 4-го червня 1996 року на 85-му році життя. Нар. 1910 року в Міннерсвилл, Па. Членом УНС став 1928 року. Залишив у смутку дружину Софію і родину. Похорон відбувся 8-го червня 1996 року на цвинтарі Овкленд у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Євтушенко, секр.

МИХАЙЛО ШЕПТАК член УНС Відд. 20-го Т-ва „Згода" у Воррені, Миш. помер 20-го червня 1996 року на 77-му році життя. Нар. 7-го листопада 1918 року в Дітройті, Миш. Членом УНС став 1953 року. Залишив у смутку дружину Ольгу. Похорон відбувся в крематорії.

Вічна Йому Пам'ять!

Р. Куропась, секр.

❊ РОЗШУКИ ❊

Родина з України пошукує КОЛОДІЯ ФІЛЬКА (Теофіль). Хто знає про нього або він сам прошу тел. на число **(718) 846-2490** або писати на адресу: Ястремська (Колодій) Софія Стефанівна, вул. Виговського 77/100 Львів 21.

Сестра Розалія пошукує брата **МИХАЙЛОВСЬКОГО МИКОЛУ АНДРІЙОВИЧА** ур. 1927 р. в Коломиї. Прошу голоситися на адресу: Григірчик Ярослава Богд. вул. О. Довбуша 26, 285800 м. Городенка, Івано-Франківська обл., Україна.

• ПРАЦЯ •

❊ FUNERAL DIRECTORS ❊